

CPL: El paper fonamental del Joaquim Gomis

Dll, 9/09/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

El creador, ideòleg i pare del CPL com a entitat dedicada a la pedagogia de la litúrgia i que volia treballar per fer que la litúrgia pogués oferir a la comunitat cristiana totes les seves riqueses va ser, sens dubte, mossèn Pere Tena. Això és evident. Però és igualment evident que aquest propòsit no hauria donat tot el fruit que va donar sense el paper que hi va jugar el Joaquim Gomis. El CPL va arribar a ser el que va ser gràcies a la conjunció d'aquestes dues personalitats, de tarannàs molt diferents i de procedències ideològiques també molt diferents, però que, per una banda, s'apreciaven i es valoraven mútuament, i per una altra, en el camp de la litúrgia tenien el mateix objectiu i desig, encara que després el concretessin de maneres diferents. I que van morir amb un mes i mig de diferència.

El Joaquim Gomis, que tenia tres anys menys que mossèn Tena, va ser durant molts anys gerent i secretari del CPL, i va fer de l'entitat una eina ben greixada, amb una estructura eficient i alhora una creativitat capaç de generar iniciatives que miressin d'anar responnent a les canviants necessitats de la vida litúrgica de les comunitats cristianes, i que així, d'altra banda, convertissin el CPL en una empresa amb la necessària solidesa econòmica.

El Joaquim Gomis era, per damunt de tot, un bon escriptor i comunicador. Era, alhora, un observador perspicaç de la vida de l'Església i de la vida de la societat, amb l'anhel que fossin més autèntiques des de la mirada de l'Evangeli i des d'un humanisme molt atent als perdedors i als febles. I havia anat adquirint progressivament un bon coneixement de la litúrgia, no pas per haver-ne fet estudis específics sinó per haver-se'n anat amarant per les ganes de fer bé la seva feina.

I amb aquest bagatge va construir el CPL. En dos nivells.

El primer nivell, com a aportació específica seva al tarannà i a la línia conductora de la casa, és la seva ingent aportació al llenguatge de la fe expressada i celebrada, sobretot mitjançant la publicació *Missa Dominical*. Monicions, pregàries, homilies –el que a la revista s'anomenen “projectes d'homilia”– magníficament elaborades... tot això va ajudar a consolidar una manera de dir la fe i de dir la vida cristiana que no resultaven encarcerats ni esotèrics, sinó que s'acostaven a la vida de la gent i que, a més, ajudava a fer de la litúrgia alguna cosa molt lligada a l'Evangeli, és a dir, a la crida de Jesús a viure en aquest món tal com ell havia viscut. Algun dia caldrà estudiar la petja del Joaquim en aquest camp de les celebracions cristianes, que ha estat, crec jo, definitiu.

En aquesta mateixa línia, durant alguna època, es va dedicar a modificar les oracions del missal que s'inclouen al “Full per a la celebració” per fer-les més properes, fins que algú li va picar el crostó i va haver de deixar de fer-ho, tot i que se les va arreglar per continuar-ho fent d'altres maneres. I, també, va mantenir una batalla permanent per tal que tot el que es publicués fos el màxim d'assequible per a tothom, evitant sempre paraules, expressions o frases difícils

d'entendre (per exemple, defensava que en citar els llibres bíblics es posés sempre el nom sencer del llibre, no la sigla).

I el segon nivell és la construcció pròpiament dita de l'entitat anomenada CPL. Jo, d'aquest nivell seu d'actuació, en destacaria sobretot aquests trets:

Primer, la seva capacitat per crear un clima d'equip. És a dir, la seva capacitat per ser proper a la gent, per fer-te sentir important en una tasca conjunta, per compartir i consultar les coses, per saber posar a la llum les riqueses de tothom. És el que diu l'"Ideari" de la casa: que el CPL és un "equip de treball".

Segon, la seva capacitat de preferir sempre més el sí que no pas el no. Això eren unes paraules del seu estimat Joan XXIII que ell citava sempre que podia, i que mirava de practicar en la seva feina de gerent. Per a ell, qualsevol iniciativa que algú tingués, si no era clarament insensata, l'acollia i mirava de potenciar-la. Creia en la gent, i volia que tothom pogués treure el millor de si mateix, convençut que el CPL només es consolidaria si s'aprofitaven totes les riqueses que poguessin aportar els seus treballadors i els seus membres.

I tercer, el seu interès perquè, de cara enfora del CPL, quedés clar que aquesta casa funcionava gràcies a múltiples aportacions imprescindibles, encara que no lluïssin oficialment. Per exemple, tenia un especial interès que a les revistes hi constés no només el nom del director sinó també el nom del cap de redacció o el secretari de redacció. O també, que a la revista *Missa Dominical*, un cop l'any, es publicuessin els noms de tots els treballadors i treballadores del CPL i les seves tasques respectives. Coses que, a més, visualitzen un "clima de família" que feia que la gent de fora se sentís més propera a la casa.

Bé, podria continuar per aquí, però ja es veu per on va la cosa. De fet, a més d'aquesta manera de fer i d'entendre la seva feina, el Joaquim tenia el gran avantatge de tenir tot el CPL al cap. Quan l'any 1996 es va jubilar, els que vam quedar al CPL amb unes certes responsabilitats (el pare Aldazábal, president; Miquel Lirio, gerent; i un servidor, secretari i responsable de redacció) vam anar portant la gestió de la casa. Però jo crec que ens faltava un manual d'instruccions. Llàstima que el Joaquim no s'hagués animat a preparar-lo i a deixar-nos-el en herència, aquest manual.